

A terméketlen fügefafa, avagy bármikor légy kész az Úr számára!

Köszöntés: Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszod azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága; hogy lakozzál azon a földön, amely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nekik adja azt. 5Móz 30:19-20.

Bibliaviasás: A káldeai birodalom méd származású királyának, Dáriusznak, Ahasvérus fiának első esztendejében, uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megértettem a Könyvekből, hogy az Úr az esztendők számára vonatkozólag ezt a szózatot intézte Jeremiás prófétához: Jeruzsálem pusztulása teljes hetven esztendeig tart. Erre én az Úrhoz, Istenemhez fordítottam arcomat, hogy böjtölve, szőrruhában és hamuban könyörögjek és esdekeljek előtte. A következőképpen imádkoztam az Úrhoz, Istenemhez, és a következő vallomást tettem: »Hozzád könyörgök, Uram, te nagy és félelmetes Isten, aki megtartod szövetségedet és irgalmadat azok iránt, akik szeretnek téged és megtartják parancsaidat! Vétkeztünk, gonoszságot követtünk el, istentelenül cselekedtünk, eltávoztunk és elfordultunk parancsaidtól és végzéseidtól. Nem engedelmeskedtünk szolgálóidnak, a prófétáknak, akik nevedben szóltak királyainkhoz, fejedelmeinkhez, atyáinkhoz és az ország egész népéhez. Az igazság a tied, Uram, az arcpirulás pedig, miként a jelen mutatja, a miénk, Júda férfiaié, Jeruzsálem lakóié, egész Izraelé, legyenek bár közel vagy távol, mindazokban az országokban, ahová száműzted őket gonoszságaik miatt, amelyekkel ellened vétkeztek. Uram, az arcpirulás a miénk, királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, akik vétkeztek; de a tied, Urunk, Istenünk, az irgalom és a megbocsátás. Mi ugyanis eltávoztunk tőled, és nem hallgattunk az Úrnak, Istenünknek szavára, hogy törvénye szerint járjunk, amit nekünk szolgálói, a próféták által adott. Egész Izrael megszegte törvényedet, és elfordult, hogy ne hallja szavadat. Ekkor ránk hullott az az átok és az a fenyegetés, ami meg van írva Mózesnek, Isten szolgájának könyvében, mert vétkeztünk ellene. Ő beteljesítette, amit mondott rólunk és fejedelmeinkről, akik ítéleztek rajtunk, hogy olyan nagy csapást hoz ránk, amilyen még soha, sehol sem volt az egész ég alatt; és úgy is történt Jeruzsálemmel. Amint írva van Mózes törvényében, úgy jött ránk mindez a csapás. Nem kérleltük meg színedet, Urunk, Istenünk azzal, hogy gonoszságainkból megtértünk volna és igazságodra ügyeltünk volna. Ezért gondolt az Úr a veszedelemre és hozta el azt ránk. Igazságos az Úr, a mi Istenünk minden tettében, amelyet véghez vitt, mert nem hallgattunk szavára. Most azonban, Urunk, Istenünk, aki erős kézzel kihoztad népedet Egyiptom földjéről, és nevet szereztél magadnak mind a mai napig – noha vétkeztünk, gonoszságot cselekedtünk –, kérlek, Uram, egész igazságodra, forduljon el haragod és bosszúságod városodtól, Jeruzsálemtől, és szent hegyedtől, hiszen Jeruzsálem és néped a mi vétkeink miatt és atyáink gonoszsága miatt gyalázat tárgya mindazok előtt, akik körülöttünk vannak. Most azonban hallgasd meg, Istenünk, szolgád könyörgését és esdeklését, és önnön kedvedért ragyogtasd fel arcodat feldúlt szentélyed felett. Hajtsd hozzánk, Istenem, füledet, és hallgass meg; nyisd fel szemedet és lásd meg pusztulásunkat, és azt a várost, amelyik a nevedet viseli, hiszen nem a mi érdemeinkben, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük színed elé könyörgéseinket. Hallgass meg, Uram! Légy kegyes, Uram! Figyelj ránk, és cselekedj önnön kedvedért késedelem nélkül, Istenem, hiszen a te nevedet viseli városod és néped! «Még beszéltem és imádkoztam, megvallottam bűneimet és népemnek, Izraelnek bűneit, és Istenemnek színe elé terjesztettem könyörgésemet Istenemnek szent hegyéért, még mondtam az imádságot, mikor íme, Gábrriel, az a férfi, akit az

előbbi látomásban láttam, gyorsan hozzám repült és megérintett az esti áldozat idején. Hogy megmagyarázza, így szólt hozzám: »Dániel, máris eljöttem, hogy megmagyarázzam neked a dolog értelmét. Amikor imádkozni kezdél, elhangzott egy szózat, s én eljöttem, hogy tudtadra adjam, mert te kedvelt férfi vagy: figyelj tehát a szózatra és értsd meg a látomást. Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra, míg megszűnik a törvényszegés és véget ér a bűn, eltörlik a gonoszságot, és örök igazság támad, beteljesedik a látomás és a jövendölés, s felkenik a Szentek Szentjét. Tudd meg tehát és értsd meg: annak a parancsnak a kiadásától, hogy ismét felépüljön Jeruzsálem, a felkent fejedelemig hét hét és hatvankét hét telik el, és viszontagságos időkben ismét felépülnek az utcák és a falak. Hatvankét hét múlva megölik a felkentet, és népe nem lesz, hogy őt megtagadja. A várost és a szentélyt elpusztítja egy nép az eljövendő vezérrel, a vége rombolás, s a háború vége után jön az elhatározott pusztulás. Azután egy héten sokakkal megerősíti a szövetséget, és a hét közepén megszűnik a véres áldozat és az ételáldozat, a templomban vészthozó undokság lesz, és véges-végig megmarad a pusztulás.» Dániel 9: 1 – 27.

Ige: „Voltak ott abban az időben néhányan, akik hírt hoztak neki azokról a galileiaiakról, akiknek vérét Pilátus áldozatuk vérével elegyítette. Ő ezt felelte nekik: Azt gondoljátok, hogy ezek a galileiaiak bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel ezeket kellett elszenvedniük? Azt mondom nektek, hogy semmiképpen, sőt inkább: ha meg nem tértek, ti is mindnyájan ugyanígy elvesztek. Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizenhét, akire rádőlt a torony Siloámban, és megölte őket, bűnösebb volt Jeruzsálem minden lakójánál? Azt mondom nektek, hogy semmiképpen, sőt inkább: ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.

És ezt a példázatot mondta: Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjébe ültetve, és elment, hogy azon gyümölcsöt keressen, de nem talált. Azt mondta a vincellérnek: Íme, harmadik éve már, hogy idejárok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok. Vágd ki azért, miért is foglalná a földet hiába! Az pedig így válaszolt: Uram, hagyj békét neki még ebben az évben, míg körös-körül megkapálom és megrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig mégsem, akkor majd kivágod.” Lukács 13: 1-9.

Prédikáció: Urunk éppen az utolsó idők jeleiről tanította a tanítványait. A vég egyik jele az lesz, hogy az emberek meghasonlanak Istennel, önmagukkal, egymással és pokollá teszik egymás életét. Ezt követően egy példázattal zárta mondanivalóját, ami így szól:

„Amikor pedig ellenségeddel a hatóság elé mégy, még az úton igyekezz megszabadulni tőle, hogy ne vigyen a bíró elé, és a bíró át ne adjon a börtönőrnek, és a börtönőr a tömlöcbe ne vessen téged. Mondom neked, hogy ki nem jössz onnan, míg az utolsó fillért is meg nem adod.” Lk 12: 58-59.

Egyértelmű, hogy az ember a próbák között úgy érzékeli, hogy számára az már az utolsó idő, mely olyan, mintha az ellenség hurcolná el őt a bíróhoz, sőt az ítéletvégrehajtáshoz vezető úton jár. Felvetődik a kérdés, hogy ilyenkor mi a teendő? Egyetlen teendő marad, megszabadulni [*ἀπαλλάσσω* (apallaszó)] és megbékülni¹, egyességre jutni az ellenfeleddel még a tárgyalás előtt. Hogyan történjen ez? Ki valójában az „ellenfeled”? Ő az, aki által az éppen most kibontakozva történő halálsorodon a halálba vitetel!

Ebben a pillanatban akkor és ott hírhozók álltak elő egy tragikus történettel, mely azokban a napokban történt meg, mintha versenyre akartak volna kelni Jézussal, hogy ki tud

¹ Azért, ha a te ajándékokat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékokat, és menj el, előbb békéld meg [*διαλλάσσω* (diallasszó) 1) cserél, kicserél 2) megváltoztatja vkinek a hangulatát, kibékít] a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékokat. Máté 5:23-24.

meghökkenőbb történettel előrukkolni. Beszámolójuk szerint Pilátus, a római helytartó, Jeruzsálemben áldozni ment embereket mézáróztatott le, éppen akkor amikor az Istennek szóló áldozatukat mutatták volna be, úgy, hogy az áldozatuk vére, összefolyt a sajátjukkal a templomudvaron, ahol az oltár volt. Azok közül, - állapította meg Jézus - senki nem gondolta, hogy olyan tragikus hirtelenséggel fog véget érni az élete. Hová jutott a világ, ha már a szeretetszolgálatunk is a saját életünk halálos kockáztatása, ha már az oltár szarvában² sem reménykedhetünk, sőt maga az Isten temploma is egy vesztőhely? Miért? - Tették fel a kérdést a rettegésig megdöbben embereket.

E kérdezők a tett és következmény ok-okozati összefüggése felől szeretnének valamit hallani Jézustól. Ők a tragikus eseményt egyfelől a megölt emberek bűnei felől, vagy az Izrael sorsáról szóló prófétai jóvendölések felől közelítették meg. Nem tudták eldönteni, azért haltak-e meg azok a galileaiak, mert a bűnük érte utol őket a Pilátus keze által, vagy a bűnében teljesen megromlott Római helytartó kegyetlenkedése már egy újabb próféták által megjövendölt zsidóüldözés kezdete, netán a világ végi gonosz tombolása?

A megkérdezett názáreti rabbi, a Jézus válasza legalább annyira megdöbbenő, mint a Pilátus vérengzése. A felelet, amivel Jézus válaszol nekik egyáltalán nem olyan, amire a hozzá gyűlt emberek vártak.

Jézus érthetetlen párhuzamot tesz a jeruzsálemi vérengzés és egy korábbi Siloámban megtörtént szerencsétlenség között, ahol tizennyolc embert ölt meg egy összeomló torony. Az emberek megdöbbenhettek, amikor azt hallották, hogy nincs különbség az eldőlt torony és a római helytartó által elrendelt mézárás között. Mégis van hasonlóság: „Ha meg nem tértek hasonlóképpen vesztek el!”

Kétezer évvel ezelőtt Jézus kétszer is megfogalmazott figyelmeztetése minden valószínűség szerint Jeruzsálem teljes pusztulására és Izrael lemetszés általi elvetésére (Róm 11:15-23) utal. Lukács evangélista ezt a tizenharmadik rész 35-ik versében fogalmazta meg:

„Íme, pusztán hagyaték a házatok, és bizony mondom nektek, hogy addig nem láttok engem, amíg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!”

A Jézus felelete a kérdezősködőknek a terméketlen fügefa példázata elmondásával lett teljes. A példázat Jézusnak „midnyájan hasonlóképpen vesztek el” kijelentését teszi érthetővé és aktuálissá. De mi ez a hasonlóság, amiben a látszólag Isten akarata felől érdeklődő, Jézust faggató emberek, - akik közé itt és most mi is tartozunk, - a Pilátus áldozataihoz és a Siloámbeli szerencsétlenségben meghalt emberekhez hasonlóak? Miben vagyunk tehát hasonlóak azokhoz, akik napjainkban, a mi időnkben, a mi közvetlen környezetünkben, a mi szomszédságunkban pusztulnak el talán éppen most kimondhatatlan borzalmak között?

Jézus előzőleg már elmondta, hogy miben nem különböznek azok, akik olyan szörnyű halállal haltak meg vagy halnak meg most. Jézus szerint ők egyáltalán nem voltak bűnösebbek, mint a kérdezők, mint minden más galileai, vagy jeruzsálemi, tehát, mint ti, vagy itt és most mi, mégis elvesztek vagy elvesznek! Urunk a terméketlen fügefáról szóló példázata által azt mondja el és helyezi a szívünkre, hogy mi a közös a megöltek és a meghaltak között, valamint közöttük és az élők között.

A példázat egy közismert képből indul ki. Egy ember szőlőskertjében egy terméketlen fügefa foglalja a helyet. Ez a fajta az ültetéstől számított harmadik évben terem. A Mózes törvénye szerint a terméstől számítva még három évig a fát „körülmetéletlenül” kellett hagyni, vagyis tilos volt megszedni (3Mózes 19: 23.). A gazda tehát a hatodik évben se talált a fán termést,

² Ha pedig valaki szándékosan tör a felebarátja ellen, hogy orvul megölje, az oltáromtól is vidd el azt a halálra. 2 Mózes 21: 13-14; 1Kir 1: 50; 1Kir 2:28-33; Vö.: 4Mózes 35: 11 és 5 Mózes 19: 1-3.

pedig három éven át is kereste rajta és ez a három év keresés az Isten Fia Jézus Krisztus szolgálati ideje az Isten jókedvének, az elengedésnek az esztendeje volt! Az elengedés ideje alatt hirdette Jézus, hogy térjete meg, mert egészen közel jött hozzátok az Isten országa! Itt van az Isten jókedvének esztendeje, amikor meg akar kegyelmezni nektek, függetlenül, hogy mely bűnből és nyomorúságból menekültök hozzá!

A gazda, a vincellérje tanácsára azonban még egy évnyi türelmi időt enged, mert a vincellér közbenjár a fáért. Még ez esztendőben megkapálom és megrágyázom, - mondta a vincellér, ha ezt követően sem lesz termés, akkor (...), ha tehát ez az utolsó határidő is lejárt, a fa menthetetlen. Annak a „fügefának” naptárilag ez az „egy év” Jézus halálát követően Kr. u. 70-ben ért véget, kivágatása tehát akkor teljesedett be, amikor Izraelt a rómaiak letörölték a térképről. Most pedig álljunk meg és kérdezzünk rá a Szent Isten nekünk pogányoknak adott egy évnyi vagy egy napi kegyelmi időnkre! Ki tudja ma itt és most, hogyan állunk a megtérésre adott ezer esztendővel, mert amint írva van „ezer esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, és mint egy őrjárási idő éjjel.” Zsolt 90:4 és 2Pét 3:8.

A példázat fő üzenete a terméketlenség és a hozzá kapcsolódó kivágás ítéletén túl a sürgető és halaszthatatlan megtérés. Jézus szerint nem az a gond, hogy Izrael fiai szerencsétlenségben, erőszak által vagy betegségben meghalnak, hanem az, hogy terméketlenül, gyümölcsök, vagyis megtérés nélkül vesznek el.

A megtérés itt egészen mást, vagyis sokkal többet jelent, mint amit első hallással kihallani vélünk belőle!

Jézus rámutat arra, hogy az emberi cselekedet és következmény az Isten világában olyan szabály, amely alól Isten tehet kivételt, de ezt a kedvezményezést csakis Krisztusban teheti meg, sőt meg is akarja tenni, hogy a bűnös a vele közölt kegyelem által ne vesszen el!

A vétkes tett és büntetése, mint következmény nem automatikusan működik, mintha a galileaiak vagy a siloámiak pusztulása mögött az ő valamilyen bűnüket kellene keresni. De hiszen épp ez a probléma, hogy a Jézus által személyesen hirdetett evangélium, a szabadulásnak ez az örömhíre, az Isten elengedésének és jókedvének esztendeje akkor és ott nem keríthette hatalmába az Isten népét. Izrael nem tért meg, nem tartott bűnbánatot, nem jutott el a Messiás megismerésére és befogadására, nevének segítségül hívására!

Vajon, hogy állunk mi ezzel ma? Talán úgy, hogy azon veresenyezünk, hogy ki tudja jobban megmondani, hogy a vizsályban levő felek közül ki a nagyobb bűnös. Sokan ma is úgy vélekednek, hogy pontosan tudják, hogy e mostani veszedelem okán szenvedők és meghaltak, mely bűnük miatt jutottak borzalmas sorsukra, pedig már Dániel próféciája szerinti is itt sokkal többről van szó. Egészen pontosan arról van szó, hogy elkezdődött a végnek az a folyamatos pusztítása, amelyet a Messiás kiirtása éleszt be!³

Krisztus azonban mindezzel ellentétben egyértelműen kijelenti, hogy azoknak az elveszetteknek tragikus, vagy véletlenszerű baleset okozta halála jel! Kiáltó és ébresztő jele annak, hogy Galileától Siloámig, Júda egész területén, Izraeltól a föld végső határáig a teljes globális emberiség „közösségében” valamilyen egyetemes baj uralkodik: **a meg nem térés**

³ „Hatvankét hét múlva megölik a felkentet, és népe nem lesz, hogy őt megtagadja. A várost és a szentélyt elpusztítja egy nép az eljövendő vezérrel, a vége rombolás, s a háború vége után jön az elhatározott pusztulás. Azután egy héten sokakkal megerősíti a szövetséget, és a hét közepén megszűnik a véres áldozat és az ételáldozat, a templomban vészthozó undokság lesz, és véges-végig megmarad a pusztulás.” Dániel 9: 26-27.

miatti terméketlenség bűne, ez pedig azonos Egyiptom és Sodoma⁴ bűnével⁵, a Messiás be nem fogadásának, sőt az Isten Fia istenkáromló megvetésének a vétkével!

A megtérés tehát, amit Jézus kér számon nem egyéb, mint részesülni Krisztus halálából és feltámadásából, mert csak az Isten váltságában részesült nem vész el, ha meg kell is halnia! Urunk mondja:

- „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” Ján 11:25-26.

A példázatban van egy személy, aki által Jézus üzen, és ez a vincellér. Üzenete egyértelmű! Ez az utolsó idő, év, nap és óra, hogy teremjen a fügefa, amely akkor Izráel egészét jelképezte, most azonban bennünket! Az elérkezett vég csak azért nem ragadott még el, mert a közbenjárás hatására a gyümölcsterméshez, vagyis a te megtérésedhez még van egy kevés idő, ami az éppen a szóban forgó év, éppen véget érő nap, pontosabban a „most” szavunkkal kifejezhető alkalmas idő!

Ismét leáll minden, üzletek és vállalkozások zárnak be, gyülekezési lehetőségünk sem lesz a terv szerint két hétig, - írtam ezt tavaly ilyenkor. Itt és most halljuk az Igét, közvetlenül és személyesen, élő közösségben, így tehát számunkra most van a megtérés ideje, az ő neve segítségül hívásának utolsó órája!

Jézus egy megelőző igeszakaszban arról beszél, hogy tüzet és meghasonlást hozott erre a világra (Lk 12, 49-53), itt pedig arról, hogy az immár minden üdvözülttel kiteljesedett Izráel igazi főpapja, közbenjáró vincellérje türelmi időt kér; nekem és neked. Bizony azok számára kér kegyelmi időt, akik éppen halják ezt az Igét! Számunkra kér időt, ami kegyelem!

E kettő feszültségében érthető Urunk Jézusnak az a szándéka, hogy mindent a végső rendeltetésére juttasson! A tűz, az immár a szó szoros értelmében értendő tűz, a meghasonlás, a kivágatás, minden munkálkodása, s végül közbenjárása, szóval minden az ember érdekében történik, hogy higgyen, megtérjen és teremjen, azaz üdvözüljön!

Izráel nem ismerte fel a türelmi időt, sem a kikönyörgött kegyelmi időt, amit Isten neki adott. Hiszen, mikor az Úr megsiratja Jeruzsálemet, „vajha felismerted volna csak ezen az utolsó napon is a te meglátogatásodnak idejét” (Luk 19:42), - mondta az Úr könnyek közt – amikor Jézus szemtől szembe, személyesen hirdette nekik az Isten elengedését, a megbocsátást és a megbékülést, de népe ezt nem ismerte fel, nem fogadta be, akkor Krisztus után hetvenben Titusz légiói lerombolták a kiéheztetett Jeruzsálemet és megölték az ellenállókat. Ezzel megkezdődött Júda 1949-ig tartó szétszórása a világban.

Hírek, - rosszabbnál rosszabbak - hozzánk is jönnek a világ minden részéről. Megdöbbentő szerencsétlenségekről, brutális vérengzésekről, háborúkról, népiirtásokról és a vírus járvány milliónyi áldozatáról hallunk naponta depresszióba hajtó, vagy kétségbe ejtő beszámolókat. Már-már belefáradtunk a borzalmakba. Megszoktuk, nagyon hamar túl tesszük magunkat azon, hogy embertársainkkal milyen borzalmak történnek. Mi már nem csinálunk az ilyen jellegű hírekből teológiai, de még lelkiismereti kérdést sem, mint akkor a tanítványok és az akkori kíváncsiskodók. Számunkra nem arról szólnak a megmagyarázó narratívák, hogy az Úr nevét segítségül hívva sürgősen meg kell térnünk, mert különben menthetetlenül elveszünk, teljesen más dolgokkal hitegetnek (...)! Nem kérdezzük, hogy mi a terve Istennek velünk. Legkevésbé

⁴ És az ő holttesteik [feküsznek] ama nagy városnak utcáin, amely lélek szerint Szodomának és Egyiptomnak hívatik, ahol a mi Urunk is megfeszítettett. Jel 11:8.

⁵ Íme, ez volt a vétke Szodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg. És felfuvalkodának s cselekedének utálatosságot előttem, és elveszítém őket, mikor [ezt] megláttam. Ez 16:49-50.

merünk arra gondolni, hogy mi is hasonlóképpen fogunk elveszni, pedig Urunk egyértelműen az arcunkba mondja:

- Nézd és lásd! Semmivel nem bűnösebbek, mint te vagy, de megtéretlenül pusztulnak el előtted. Akiket nézel, akikről hallasz, ők te vagy, te pedig „ők” leszel, ha meg nem térsz! Jézus üzenete egyértelmű. Emberek százezreinek, sőt millióinak naponkénti ilyen vagy olyan halála már a zsigereinket is elérő jel, amely arra hívja fel a figyelmünket, hogy az emberek világában valami egyetemes baj van és a vég szörnyűségéként pusztít.

Az a tény, hogy a te életedet eddig megkímélték, nem miattad, hanem Közbenjáród miatt van, aki most is, ebben a pillanatban is közbenjár érted, közbenjár értem az Atyánál, hogy úgy hallgassuk az Igét, hogy ezt tudva hallgassunk Istenünkre és Urunkra. Ő, Isten Vincellérjeként figyelmeztet, megtisztít, körös-körül felás, megkapál és megtrágyázva táplál, hogy teremj! Körül ás és megkapál, - mondja. Mondja és cselekszi is! Ez nagyon fájdalmas, különösen, ha a családban vagy benned van a baj, amikor a tragédia történik. Ne hazudjunk hát magunknak, mert nyilvánvaló, hogy a tragédia történik! Vele vagyunk körül ásva és kapálva! Nem bennünket ér közvetlenül, de mégis nagyon közel hozzánk. Ezt pedig mindenki a saját bőrén érzi, nem kell magyaráznom. Körül kapál és utána megtrágyáz, azaz táplál. A vincellér táplál, hogy termővé legyünk! A vincellér Jézus, ő pedig az Igével táplál. E tápláló Ige nélkül nincs termés! Igehallgatás és annak befogadása nélkül nem fogunk gyümölcsöt teremni, lehetetlen! És jó, ha mind ehhez közösséget is ad nekünk az Úr; kérjük is ezért Őt!

Ő nem akarja, hogy jó gyümölcsök nélkül, megtéretlen és bűnös kőszívvel állj majd egykor örökkévaló Gazdád színe elé.

Ma megkíméltté, bár nem vagy jobb azoknál, akik elvesztek, halljuk Jézus tanítását. Kérdezd őszintén Megkímélődet, hogy miért kegyelmezett meg neked? Indulj el ezzel a kérdéssel a megtérés, a megújulás, az újjászületés és a jó gyümölcsözés üdvös útján, amikor maga a bűnbánat már a gyümölcs.

Krisztusban bízva, bűnbánatot tartva tehát térj meg, s így légy bármikor kész az Úr téged bármilyen formában (összeomló torony, fegyver általi vérengzés, betegség, elalvásnak halála) elragadó és vele való elmenetelére!

Bűnbánat, szembesülés az élet végességével, életben maradás vagy elveszés, valamint az Úrhoz való elmenetel, egymáshoz tartozó dolgok! Mivel Isten egyikünk elvesztését sem akarja, bűnbánatra hív, és pedig arra a bűnbánatra, amelyik minden álnokságtól mentesen túlmutat akár a meghalással együtt járó földi életen.

Az Úr jobbán szenvedő gonosztevő az éppen kibontakozva történő halálsorán, a halálba vitetése keresztfáján mindent elkövetett, hogy kibéküljön és megbéküljön a mindeneket magához emelő mindenható Urával! Ez a bűnbánata a földi életen túlra tekintő álnokság nélküli igaz megbánás volt! A felemelt Krisztus az ő balján szenvedő gonosztevőt és felemelte, de ő a halálnak ugyanazon fáján álnok módon csak az ő korábbi farizeus tanítóinak⁶, a főpapoknak és írástudóknak a gyalázkodásait visszhangozta, csak azt mondta, amit a gyeheknára idomítók akartak hallani. Vele ellentétben az Úr jobbán az álnokság nélküli bűnbánó tisztában volt azzal, hogy tiszta és őszinte bűnbánata és hitvallása nem fogja őt levenni a keresztről, sőt kínok közt fog hamarosan meghalni, mégis Krisztus kegyelméért esedezett, amit meg is kapott! Azt mondta neki Jézus, hogy még ma együtt leszünk a paradicsomban (Luk 23:40-43).

Sokan kimondatlanul is felteszik a kérdést, hogy miért böjtöljen, bánkódjon, miért vallja meg a bűneit, ha mindezzel már semmiben nem befolyásolja földi léte idejét, sőt az bármely

⁶ Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok! mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek; és ha azzá lett, a gyeheha fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál. Máté 23:15.

pillanatban véget érhet? Ez azonban egy nagyon rossz kérdés, az Istennek ellenálló lázadás tiltakozása! Ezzel szemben a köszöntésben ezt hallottuk:

- „(...) válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága.” 5Mózes 30: 19-20.

Igen, van olyan bűnbánat, ami csak a földi életben reménykedik, de ez nem a kegyelem munkálta megtérés bűnbánata, hanem az a nyomorúságos állapot, amelyről Pál azt mondja, mindennél nyomorultabb, ha csak e földi létre nézve reménykedünk Krisztusban.⁷ Valami sokkal többre van szükségünk, mint csupán erre az életre „megbékülni az Istennel”. Olyan „nem álnok” megbékélésre és bizalomra van szükségünk, ami akkor is töretlen marad, ha maga az Úr Isten ölné is meg⁸, olyan hit ez, amely az elveszés ellenére is bízunk, és ez **a Jézus hite**⁹. Az a hit ez, amelyik így kiáltott fel a keresztfán:

- „ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?” Máté 27:46.

A Jézust elhagyó Isten is a Jézus élő Istene, akiben ő megbízunk! Most ilyen bizalomra van szükségünk, és ez nem terem bennünk, nem ezzel a bizalommal születtünk erre a világra és mi nem tudjuk azt előcsiholni sehonnán. Kegyelemből kapjuk meg a megtérésben, a Krisztus Jézus neve segítségül hívásában! Most ennek ismeretében kell segítségül hívjuk Urunk szent nevét, hogy adja meg nekünk ezt a megingathatatlan szent hitet, mely az Ő hite, a Jézus hite, hogy mi. Istennek a Jézus hitéből születte gyermekei legyünk most és mindörökké. Jöjjetek, tusakodjunk¹⁰ Urunk Jézusnak eme megingathatatlan hitéért! Ámen.

Áldás: „Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő és ezer esztendő, mint egy nap. Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, Akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövételét (...)? 2Pét 3:8-12a.

⁷ Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. 1Kor 15:19.

⁸ „Ha meg is öl engem, benne reménykedem, de megvédem előtte útjaimat. Akkor ő üdvösségem lesz, mert nem járulhat színe elé semmilyen álnok.” Jób 13: 15-16. H. Káldi féle bibliafordítás!

⁹ Az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, **aki a Jézus hitéből** való. Róm 3:26.

¹⁰ Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak nektek a közös üdvösség felől, kénytelen voltam, hogy intőleg írjak nektek, hogy **tusakodjatok a hitéért**, amely egyszer a szenteknek adatott. Júd 1:3.